

העדויות והעובדות החדשות שהתגלו

לצה"ל יש "נורמות", ושחיה יודע כי לפלאנגות יש "נורמות אחרות" לבני רצה אזרחים — כפי שהעידו כמעט כל הקצינים שהוגיעו לפני הוועדה!

● אם כן, האם יש מנוס מן המסקנה כי הפלאנגות נשלחו למחנות כדי לערוך לפחות טבח בנבירים הלא-לוחמים?

● האם דבריו של הרמטכ"ל לארי" אל שרון, ודבריו של אלוף-הפיקוד לי-רמטכ"ל, כי הפלאנגות, "הגזמו", מת" ייחסים לעובדה שהם לא ערכו רק טבח בנבירים הלא-לוחמים, אלא גם בניסים ובילדים?

הלא היו

לאף אחד

מי שמקבל את הגירסה הראשונה — שרוב חלקי המערכת המדינית-צבאית ששט לא היה איכפת מה קורה לפלסטינים, כל עוד אין הדבר גורם לשערוך ריה עולמית — יכול להסתמך על חלק ניכר מן העדויות.

מי שרוצה להעריך נכונה את יחסם של רוב העדים, את צורת הדיווח ואי-הדיווח ואת הביטויים שניסרו בחלל הוועדה — החל ב"הגזמו" וכלה ב"רכילות בחדר-המדרגות" — צריך לדמיין לעצמו אירוע חמור אחר.

גניח שהחל ביום החמישי בלילה היו מגיעות למערכת שמועות שונות על רצח כמה חיילי-צה"ל שבויים בידי הסורים. גניח ששמועות אלה היו מגיעות בדרך-כיום שונות — מפי מקורות-מודיעין, באמ"צ צעות אמ"ן והמוסד, מפי האמריקאים ועוד.

גניח שהידועות היו מתגלגלות בדרכים דומות: סגן-אלוף, במודיעין היה מוסר ידיעה לסגן-אלוף בלישכת אריאל שרון. המידע היה עולה מלמטה בשרשרת-הפיקוד, המידע היה מגיע בצינורות דיפלומטיים.

איך היתה המערכת מגיבה בי אותו יום שישי?

האם היה איש לישכת שר-הביטחון אומר שזהו, "על תקן של רכילות", ורכילות

קבוצת-שרים מצומצמת היתה מתכנסת תוך שעה אצל ראש-הממשלה, בהשתתפות הרמטכ"ל וראשי קהילת-המודיעין.

היה נעשה מאמץ נמרץ ביותר כדי לוודא את הידיעות. איש לא היה אומר שזוהי "רכילות", שאין טעם להתייחס אליה כל עוד לא הגיעו ידיעות מוסמכות יותר. להיפך, היה מופעל לחץ כביר מלמעלה כדי להשיג אישור לידיעות, או להפריכן.

העובדה שכל המערכת נהגה אחרת, וכי איש לא ראה צורך להזעיק, לחקור, להתערב באופן דחוף, מעידה כאלף עדים כי טבח באוכלוסיה הפלסטינית אינו עניין הגורם להתרגשות. אין זה אירוע המעורר את המערכת לפעולה מיוחדת.

בלשון עממית: זה לא מזין לאף אחד.

כל זה במיקרה הטוב ביותר. כי יש לעובדות אלה גם פירוש אפשרי אחר. יש משמעות רבה מאוד למה שאירע ודא אירע בישיבת ה"רמטכ"ל עם ראשי הפלאנגות, באותו יום שישי אחרי-הצהריים.

הגירסה הראשונה אחרי היודע האסוף היתה כי כבר ביום השישי החל צה"ל נוקט באמצעים לבלימת הטבח. הוחלט להפסיק את פעולת הפלאנגות, ולצוות עליהן להסתלק משם למחרת בבוקר בי שעה 05.00. הרושם שנוצר: לא נעשה די, אך נעשה משהו כדי לשים קץ לטבח.

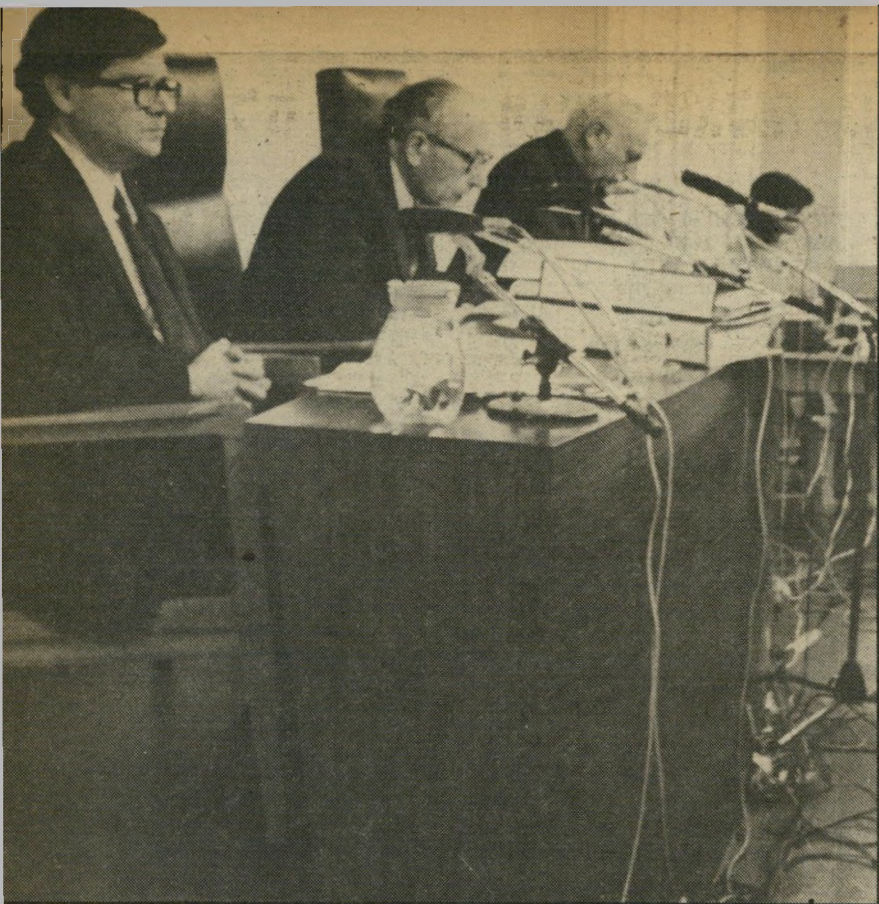
התמונה המתגבשת בעדותו של האלוף לוי היא שונה לגמרי. היא מצטרפת לעדויות קודמות, ברוב דומה.

מסתבר כי הרמטכ"ל לא ביקש מידע על הטבח, לא ניסה אף לאמת או להפריך את הידיעות הבלתי-מאושרות (הרכילות בחדר-המדרגות) של אמ"ן.

ההיפך: הרמטכ"ל שיבח את הפלאנגות, נתן להן להכין כי הן פועלות כהכה ועל פי רצונו של צה"ל, סיפק להן טרקטור (להלכה): זהירות בתים, "בדתי-רוקיים", למעשה: לקבוצת (גופות) ולא הורה להן להפסיק את הפעולה.

סיום הפעילות של הפלאנגות במחנות ביום השבת בבוקר לא בא לשי כל העדויות האלה. בגלל דרישה של צה"ל, אלא בגלל דרישת האמריקאים. הרמטכ"ל הניח לפלאנגות לנצל את הזמן עד אז ניצול מלא.

האמת לזכור: הישיבה הידירדיר תית התקיימה בשעה שהטבח היה בעיצומו, וכעצם הרגעים שבהם התקיימה נרצחו גברים, נשים

חברי-הוועדה אמרת, כהן וברק מה פירוש שהרמטכ"ל אישר להם להישאר?

הרמטכ"ל בימים הגורליים במעט על כל צעד ושעל, ואף-על-פי-כן, לדבריו, נודע לו על הטבח רק ביום הראשון בבוקר, כאשר ראשי ה"פלאנגות הודו לפני הרמטכ"ל כי מעשיהם!

על-פי עדותו של אלוף פיקוד הצפון אמיר דרורי, הוא דיווח לרמטכ"ל כבר ביום שישי בבוקר על האפשרות שבמה נות הפליטים מתחולל משהו "מוגזם", כהגדרתו, ואיתן דיווח עליהן לשר-הביטחון, ואף טס לבירות באותו היום אחר הצהריים בגלל שמועות אלה.

השאלות המתעוררות כאן הן:
● האם ניסה הרמטכ"ל להסתיר מפני הקצינים הכפופים לו מה מתרחש בניירות?

מצפה ל...פרץ של נקמה" מצד הפלאנגות — אך לא אמר ואף לא רמז שהוא מתנגד לכניסת הפלאנגות למחנות.

כדי להבין זאת, יש לזכור כי הדברים נאמרו כחלק מן התירוץ לכניסת צה"ל לעצמו למערב-ביירות. נאמר אז לעולם כי צה"ל נכנס כדי למנוע נקמה כזאת. אך הדברים לא נאמרו כדי לבקש את הממי שלה לעצור את כניסת הפלאנגות למחנות. זו נעשתה על דעתו של הרמטכ"ל, בהסר כמתו המלאה ובחסותו.

כאן המקום להציג באורח חדי-משמעי את השאלה הנוקבת ביותר לגבי החקירה כולה:

● מה היה, "התפקיד המיוחד", ש-נועד מראש לפלאנגות בעת תיכנון המיל-חמה?

● האם הרמטכ"ל התנהג באותה פגישה עם ראשי-הפלאנגות כפי שהתנהג מפני שפעולות הפלאנגות תאמו את ה"תפקיד המיוחד הזה?"
● האם היה התפקיד להביא לי-

מה היה "התפקיד המיוחד" המיסתורי שנועד

מלכתחילה לפלאנגות - והאם הם מילאו אותו?

● אם כן — מה היתה חסיבה לכך?

מתי ניתנה ההוראה?

כרין סיפר על הפעם הראשונה שבה דובר על הכנסת הפלאנגות למחנות הפליטים. על-פי עדותו, היה זה כבר ביום שלישי בערב, בשעה 8 בערך, כאשר עדיין לא היה ברור אם אומנם נהרג באשיר ג'מיל.

זכרון: "היו שרה-ביטחון, הרמטכ"ל, אבי דודאי (עוזרו של שרון) ואני. לא בערכה סטנוגרמה, אבל רשמתי את הנחיות שרה-ביטחון על דף רגיל. אחרי שעבדנו את הנחיות השמתי את הדף... שר הביטחון הורה את הרמטכ"ל שאנחנו לא ניכנס למחנות הפליטים, אם מישוה יכנס — זה הפלאנגות. ההוראה היתה לעשות את כל ההכנות, אך לבצע רק אחרי שיוודע שמותו של באשיר בטוח. הפגישה נמשכה 10 דקות."

ברק: "שר-הביטחון העיד שאו לא דובר על הפלאנגות."

זכרון: "אני משוכנע ב-100% שדובר על הפלאנגות... דובר שאנחנו לא ניכנס, וצריך לתת המשימה הזאת לפלאנגות!"

רק שאלה אחת נשאלת כאן:

בריחת מאות אלפי הפליטים הפלסטיניים מלבנון לסוריה?

● האם היה ברור כי תפקיד זה ניתן להשגה רק על-ידי עריכת מעשי-זוועה, אשר יגרמו לפאניקה כללית?

● האם בעת מסירת התפקיד נאמר לפלאנגות שמוטו להן להרוג רק את הנבירים, ובכללם לא-לוחמים, חפים מכל פשע, אך לא "זקנים, נשים וילדים", כפי שהטבטא אריאל שרון בעדותו?

● האם זוהי המשמעות האמיתית של דיברי הרמטכ"ל — אלוף-הפיקוד על כי הפלאנגות, "הגזמו" — כלומר, הרגו גם זקנים, נשים וילדים?

גם הרמ"ש לא ידע

עדותיהם של מקבלי ההחלטות הבכירים בדרג הצבאי ובדרג המדיני נשמעו בדלתיים פתוחות — ורק אחד מהם יצא מכלל זה. שרה-ביטחון, ראש-הממשלה, אלוף הפיקוד ומפקד האוגדה שבשטח שטחו את גירסותיהם לפני הציר בור. הזדמנות זאת לא היתה לרמטכ"ל, רבי-אלוף רפאל איתן, השבוע הופיע לפני ועדת החקירה סגן-אלוף צעיר, זאב זכרון, שהוא ראש לישכתו של הרמטכ"ל, ושטח למעשה את גירסתו של הרמטכ"ל, מיד שנית."

ילדים, מאותו זמן ועד ליציאת הפלאנגות למחרת היום נרצחו כמה מאות גברים, נשים וילדים. על רקע זה יש לבירות גוברת והולכת לגירסה המחמירה — שלא היתה כאן רק אי-איכפתיות של המערכת, אלא שהיתה כאן כוונה.

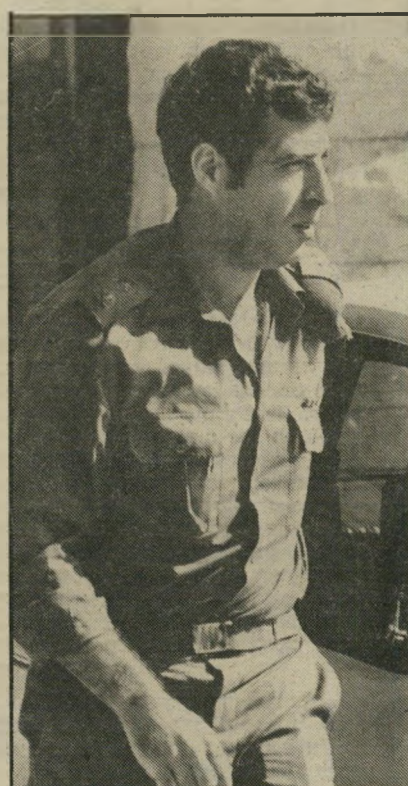
"תפקיד מיוחד"

על הצד הזה של הפרשה מרחפות שתי מלים: "תפקיד מיוחד".

המילה "מיוחד" קיבלה בהיסטוריה הר אפלה של פשיעי-מלחמה משמעות מיוחדת. בגרמניה נרצחו שבויי-מלחמה רבים על פי פקודות, שבהן הוסוותר פקודת הרצח במילות-הצופן, טיפול מיוחד. על כך נתלו נהגתי הפקודות ומבצעייהן בי ניינברג, אחרי המלחמה.

במהלך המלחמה דיבר אריאל שרון בפוזרומים שונים על "תפקיד מיוחד", המיועד לפלאנגות. זאת היתה התשובה הסטנדרטית לכל מי ששאל מדוע אין הפלאנגות נישקות חלק בלחימה. בכל מיקרה כזה היתה התשובה: "נועד להם תפקיד מיוחד."

גירסה זו תואמת את העובדה שהרמטכ"ל אמר בישיבת הממשלה, ביום החמישי, שעתיים אחרי כניסת הפלאנגות, שהוא

סא"ל זכרון משוכנע ב-100%

בחדר המדרגות — או שהיה רץ לוודא שהידיעה הבלתי-מאושרת תגיע מייד, תוך דקות, לאוזניו של שרה-ביטחון? זה היה מבא את הדבר לידיעת ראש-הממשלה מייד, ומוציא אותו לשם כך מכל אירוע או מקום שהותו.

תוך דקות היו הדיווחים של מוסדות-המודיעין מגיעים לשולחנם של האחראים — ראש-הממשלה (מוסד וש"כ), שר-הביטחון והרמטכ"ל (אמ"ן).